



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **R. O.**, právně zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2016, č. j. MSK 120261/2016, **o dopravním přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl nedbalostně dopustit tím, že dne 17. 2. 2016 ve 14:40 hodin řídil v Ostravě – Moravské

Ostravě na ulici Varenské, v blízkosti přechodu pro chodce u tenisových kurtů, ve směru k ulici Novinářské, motorové vozidlo tovární značky Škoda, RZ X, přičemž v místě, kde je zákonem obecně stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, mu byla naměřena silničním laserovým rychloměrem ProLaser III/PL-DOK II okamžitá rychlost jízdy 79 km/h. Po odečtu možné odchylky měření zařízení ± 3 km/h jel rychlostí jízdy nejméně 76 km/h, čímž z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/h a více, konkrétně o 26 km/h. Tímto svým zaviněným jednáním porušil povinnosti řidiče podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, přičemž přestupek byl spáchán z nedbalosti. Za uvedené jednání mu byla uložena v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 4.000,- Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, rozhodl o vině žalobce dne 11. 8. 2016 rozhodnutím pod č. j. SMO/297560/16/DSČ/Mich tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o přestupku, protokolu o dopravním přestupku č. snímku 1463, ověřovacího listu rychloměru, dokladu o proškolení strážníka k obsluze rychloměru, výpis z karty řidiče žalobce a svědeckých výpovědí zasahujících strážníků.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 11. 8. 2016, č. j. SMO/297560/16/DSČ/Mich změnil co do uložené sankce tak, že pokutu snížil na 2.500,- Kč, ve zbytku odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dospěl k závěru o nepoužitelnosti provedených svědeckých výpovědí, avšak jednalo se o důkazy nadbytečné, dále že neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné procesní vady, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a přestupek byl obviněnému prokázán bez důvodných pochybností, nadto se žalovaný vyjádřil k písemnému vyjádření obviněného, jež bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno po ústním jednání. Žalovaný se však již neztotožnil se správním orgánem I. stupně v otázce uložení sankce, když nenalezl žádné okolnosti případu, které by uložení přísnější sankce odůvodňovaly.

Obsah žaloby

[4] Žalobce v žalobě formuloval několik žalobních námitek, které soud shrnul do následujících bodů: (i) žalovaný nepřihlédl k provedeným svědeckým výpovědím, když žalobce je přesvědčen, že v předmětné věci byl výslech zasahujících strážníků nezbytný a za situace, pročež žalovaný rozhodl pouze na základě jediného důkazu, tj. výstup z rychloměru; (ii) žalovaný se nedostatečně vypořádal s tvrzením žalobce, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy upravena dopravním značením B 20a – 70 km/h; (iii) samotné měření bylo vadné, když údaj z rychloměru o vzdálenosti stanoviště strážníků k místu údajného spáchání přestupku se liší o 12 m oproti měření žalobce pomocí mapového serveru mapy.cz; (iv) ve výroku rozhodnutí správního orgánu

I. stupně absentuje přesná forma zavinění; (v) správní orgány nedostatečně odůvodnil naplněnost materiálních znaků přestupku; (vi) a konečně výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentuje uvedení bodového postihu. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a žalovaného zavázat povinností k náhradě nákladů řízení na účet zástupce žalobce do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Vyslovil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zopakoval argumentaci napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na přesvědčení, že žalobce se předmětného přestupku dopustil, protože navrhl zamítnutí žaloby. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 17. 5. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupcích ze dne 16. 5. 2016 a předvolání k ústnímu jednání na 8. 6. 2016. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Současně byl předvolán i svědek str. R. K. a svědek str. R. M. Součástí správního spisu je následující:

- tiskopis „Oznámení o přestupku“ sepsaný na místě dne 17. 2. 2016, bez vyjádření obviněného a bez jeho podpisu, s poznámkou „odmítl se písemně vyjádřit i podepsat“;
- úřední záznamy ze dne 17. 2. 2016, vypracovaný str. R. K. a str. R. M.;
- výstup z radarového měření („protokol o dopravním přestupku“) s fotografií vozidla tov. zn. Škoda, RZ X (v přiblížení) obsahující údaj o naměřené rychlosti 79 km/h dne 17. 3. 16 v čase 14:40, název místa: ul. Varenská, Ostrava, číslo měřiče rychlosti: 7, číslo snímku 1463;
- fotokopie ověřovacího listu č. 8012-OL70272-15 ze dne 18. 9. 2015, kterým byla ověřena správná funkčnost silničního radarového rychloměru ProLaser III/PL-DOK II, výrobního čísla měřidla LAV/007 se stanovením konce platnosti ověření 17. 9. 2016;
- výpis z evidenční karty žalobce se záznamem přestupků;
- potvrzení o absolvování školení pro R. K., školení operátora laserového měřiče rychlosti PROLASER III včetně dokumentačního zařízení PL-DOK II ze dne 23.9.2015;
- předvolání obviněného a svědků k ústnímu jednání na den 28. 6. 2016;
- protokol o ústním jednání ze dne 28. 6. 2016, dále založeny svědecké výpovědi strážníků K. a M., z protokolu je též patrné, že byly u ústního jednání provedeny listinné důkazy;
- nedatované písemné vyjádření žalobce (obviněného), jež bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 15. 7. 2016;

- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 11. 8. 2016 vydané pod č. j. SMO/297560/16/DSČ/Mich, sp. zn. S-SMO/076617/16/DSČ.

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 1. 9. 2016 blanketní odvolání, obviněný (žalobce) byl vyzván k odstranění vad odvolání do pěti dnů od doručení usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 5. 9. 2016, které bylo téhož dne doručeno zmocněnkyni obviněného (žalobce), následně dne 15. 9. 2016 bylo tehdy nedoplněné odvolání předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, když doplnění odvolání bylo správním orgánem I. stupně doručeno až dne 20. 9. 2016.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

[9] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.*

[10] Podle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“) *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

Jednání soudu dne 18. října 2017

[11] Při jednání soudu byly provedeny důkazy obsahem správních spisů, přílohou žaloby ozn. č. 4 a proveden přímým vstupem do mapového podkladu serveru google a byl pořízen print screen originálního mapového podkladu funkce Street View. Žalobce ani jeho právní zástupce se k jednání soudu nedostavili, ač na ústním jednání trvali; dostavil se pověřený pracovník žalovaného správního orgánu.

Právní posouzení věci samé

[12] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřipustná. Poté Krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž

vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[13] Krajský soud se konkrétně zabýval tím, zda skutečnost, že žalovaný v době svého rozhodování nedisponoval doplněním odvolání, není důvodem nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že vyjádření obviněného (žalobce) v rámci prvostupňového řízení obsahuje tytéž námitky jako doplnění odvolání, byť ve zjednodušené podobě, dospěl soud k závěru, že žalovaný sic formálně pochybil, avšak bez zásahu do práv žalobce, když fakticky vypořádal všechny námitky, jež odvolání v rozsahu doplnění obsahovalo. O tom, že nebyla zasažena práva žalobce, ostatně svědčí i to, že tuto skutečnost v žalobě žalobce nenamítá, lze tedy předpokládat, že považoval za vypořádané všechny své námitky, byť s rozdílnými závěry než požadoval.

[14] Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[15] Krajský soud nepřisvědčil **první** žalobní **námítce**. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že výsledky zasahujících strážníků byly v dané věci nadbytečné, protože nebylo k vadě řízení, pokud se žalovaný rozhodl k jejich výpovědím nepřihlížet.

[16] Povinnost vyslechnout policisty, resp. strážníky provádějící měření rychlosti jako svědky, správní orgány neměly. V přestupkovém řízení je povinností správních orgánů zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu ve spojení s § 51 zákona o přestupcích), přičemž je na jejich rozhodnutí, kterými důkazními prostředky provedou důkaz a kterými nikoliv, z jakých podkladů vycházejí. Naopak, pokud dojde k závěru, že provést navržené důkazní prostředky není z nějakých konkrétních důvodů potřebné, provádět je nemusí, je však jeho povinností řádně odůvodnit, proč tak neučinil (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009-101). Pokud tedy žalobce tvrdí, že správní orgány měly povinnost vyslechnout oba policisty, a svá tvrzení opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 a nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, mýlí se. Rozsudek Nejvyššího správního soudu i nálezy Ústavního soudu se vztahují na situaci, kdy správní orgány vyšly toliko z doznání žalobce a úředních záznamů, skutečnosti, v nichž uvedené žalobce popíral. V dané věci však byly okolnosti jiné. Správní orgán I. stupně při jednání konaném dne 28. 6. 2016 provedl důkaz oznámením přestupku a úředním záznamem, ovšem i listinami dalšími – ověřovacím listem měřicího zařízení, výpisem z evidenční karty řidiče a hlavně protokolem o dopravním přestupku, který je tvořen fotografiemi žalobcova vozidla doprovázenými textem o naměřené rychlosti, místu spáchání, registrační značce vozidla, atd. Právě pořízená fotodokumentace je stěžejním důkazem a ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu má privilegované postavení mezi důkazními prostředky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66). Pokud tedy správní orgány vycházely z citovaných důkazních prostředků, měly z nich žalobcovo jednání za prokázané, tedy dospěly k závěru, že

žalobce přestupek mu kladený za vinu spáchal. Krajský soud se tedy nemůže ztotožnit s žalobcem v závěru o nedostatečných podkladech pro vyslovení závěru o vině žalobce, když krucální důkaz o vině žalobce, tj. výstup z měřicího zařízení, nebyl žalobcem věrohodně zpochybněn, což bude podrobně vysvětleno níže při vypořádání třetího žalobního bodu.

[17] **Druhou žalobní námitkou** žalobce zpochybnil skutková zjištění správních orgánů o nejvyšší dovolené rychlosti v místě spáchání přestupku, tj. v Ostravě na ulici Varenská. Žalobce namítá, že v daném místě byla nejvyšší rychlost upravena svislým dopravním značením B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ s číselným označením 70, tj. 70 km/h. Oproti tvrzení žalobce správní orgány dospěly k závěru, že v daném místě byla rychlost omezena obecnou právní úpravou pro jízdu v obci ust. § 18 odst. 4 zákona, tj. limitem 50 km/h. K prokázání svého tvrzení žalobce soudu předložil spolu s podanou žalobou fotografii z místa měření (dále jen „fotografie předložená žalobcem“). Na fotografii předložené žalobcem je vyobrazen pohled na ulici Varenskou ve směru na ulici Novinářskou v křížení ulic Varenské a Sládkovy, na fotografii je vidět umístěná svislá dopravní značka B 20a s číslici 70.

[18] Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce soudu předložil zjevně nepravou a pozměněnou fotografii, která svým základem odpovídá originální fotografii z mapového serveru maps.google.com, funkce *Street View*¹. Soud při jednání pořídil tzn. *Print screen*, softwarové „ofocení“ obrazovky počítače z jednací síně, jež se stal součástí spisového materiálu soudu a je níže vyobrazen v textu tohoto rozsudku (dále jen „*Print screen* pořízený soudem“).

[19] Soud na následující stranu tohoto rozsudku vložil fotografii předloženou žalobcem a *Print screen*, a to pro srovnání a lepší pochopení nepřesvědčivosti žalobcem předloženého důkazu a zcela úmyslné manipulace s realitou.

¹ Dostupné ke dni ... na:

https://www.google.cz/maps/@49.8340901,18.271152,3a,75y,233.07h,83.85t/data=!3m7!1e1!3m5!1s6Vvf1f-EwJFtAN05yCrKVQ!2e0!6s%2F%2Fgeo2.ggpht.com%2Fcbk%3Fpanoid%3D6Vvf1f-EwJFtAN05yCrKVQ%26output%3Dthumbnail%26cb_client%3Dmaps_sv.tactile.gps%26thumb%3D2%26w%3D203%26h%3D100%26yaw%3D47.13508%26pitch%3D0%26thumbfov%3D100!7i13312!8i6656

[20] Fotografie předložená žalobcem:



[21] *Print screen* (pořízený soudem) originálního mapového podkladu funkce *Street View* serveru maps.google.com (pro účely vložení do textu, byl *Print screen* soudem oříznut):



[22] O původnosti *Print screenu* k fotografii předložené žalobcem nemůže být pochyb, když jediné dva rozdíly na snímcích představují - dopravní značka a motocyklista, který na fotografii předložené žalobcem chybí. O skutečnosti, že fotografie předložená žalobcem vznikla pozměněním originálního snímku ze serveru maps.google.com, svědčí především naprostá shoda v rozložení mračen na obloze, shodné nečistoty na trávníku, shodné hnutí keřů u kurtu atd. Pouhým laickým pohledem je lehce rozpoznatelné, že původní digitální fotografie ze serveru maps.google.com byla pozměněna neznámým grafickým editorem (např. Malování společnosti Microsoft nebo Adobe Photoshop atd.) tak, aby tato vyhovovala tvrzením žalobce.

[23] Soud si z opatrnosti vyžádal i vyjádření Magistrátu města Ostravy, odboru dopravy (jako úřadu obce s rozšířenou působností příslušného stanovit místní a přechodnou úpravu na místní komunikaci I. třídy ul. Varenské v Moravské Ostravě), ze kterého vyplynulo, že tento úřad neeviduje (resp. nerozhodl) v předmětném místě a v daném dni žádnou místní ani přechodnou úpravu nejvyšší dovolené rychlosti jízdy. Vyjádření obsahuje následující konstatování: „*na uvedený den nestanovil odbor dopravy Magistrátu města Ostravy v ul. Varenské v úseku od ul. Hornopolské po ul. Novinářskou žádnou přechodnou úpravu sil. provozu ve smyslu § 77 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na poz. komunikacích a změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), platila zde tedy obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti jízdy 50 km/h v obci.*“

[24] Správní spisy neobsahují žádnou indicii o skutečnosti, že by v předmětném místě měla být nejvyšší dovolená rychlost upravená místní úpravou ve smyslu § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu. Jediný důkaz vzbuzující pochybnost o správném zjištění skutkového stavu pak mohla představovat fotografie předložená žalobcem, avšak tato byla evidentně vytvořena uměle, přičemž nezachycuje realitu.

[25] Krajský soud dává zapravdu žalovanému, že v předmětném místě by ani zvýšení nejvyšší dovolené rychlosti nedávalo logický smysl, když se v okolí ulice Varenské nacházejí sportoviště, obchodní centrum a množství přechodů.

[26] Pokud žalobce správním orgánům vytýká, že nebyly provedeny jím navržené důkazy - výslech svědka, spolujezdce žalobce, a ohledání místa, pak soud konstatuje, že by se jednalo o důkazy nadbytečné. Ohledání místa *ex post* nemůže prokazovat dopravní značení zpětně ke dni spáchání přestupku a svědecká výpověď spolujezdce žalobce by nemohla nic změnit na zjištěních a logických úvahách správních orgánů. U navrhovaného svědka panují pochybnosti, zda-li se vůbec v místě a čase spáchání přestupku ve vozidle nacházel, když přítomnost spolujezdce ve vozidle řízeném žalobcem neplyne ze spisového materiálu a dokonce ani z výstupu z měřicího zařízení, kde je viditelně zachycen řidič, ale už ne další osoba. Nicméně nelze vyloučit, že svědek seděl či se krčil na zadním sedadle v tak výjimečné pozici, že z něj nebyl fotoaparátem měřicího zařízení zachycen ani kousek. Soud však, s ohledem na množství zavádějících a lživých tvrzení a důkazů předkládaných žalobcem, *a priori* pochybuje o nestrannosti a především o možnostech výhledů svědka, jež byl ve vozidle žalobce ukryt před fotoaparátem měřicího zařízení, pokud se v něm tedy vůbec nacházel.

[27] Vzhledem ke skutečnosti, že jediný důkaz způsobily vzbudit pochybnosti o správnosti skutkových zjištění (fotografie předložená žalobcem) soud hodnotí jako zcela nedůvěryhodný, jak popsáno výše, dospěl krajský soud k závěru o nedůvodnosti tohoto žalobního bodu.

[28] Krajský soud se neztotožnil ani se **třetí** žalobní **námitkou**, kterou žalobce napadá samotné měření, když podle něj se neshoduje údaj z měřicího zařízení o vzdálenosti měření se skutečnou vzdáleností správními orgány popsaných míst (vzdálenost stanoviště měřicího zařízení a místo spáchání přestupku). Žalobce dospěl po zanesení místa spáchání přestupku a stanoviště měřicího zařízení do mapového podkladu serveru mapy.cz k závěru, že vzdálenost měření činila 132 metrů, oproti tomu měřicí zařízení zaznamenalo vzdálenost 120 metrů. Žalobce na tomto místě obsáhle a bohatě popisuje, až zveličuje význam svého zjištění, nicméně krajský soud mu dát zapravdu nemůže. Soud se domnívá, že žalobce naopak potvrdil správnost zapsaného údaje, neboť rozdíl 12 metrů lze přisoudit např. odchylce satelitního zanesení vzdálenosti do map na serveru mapy.cz a též touze žalobce po co největší odchylce, což jeho ruku vedlo k mírnému posunutí měrného ukazatelé (jakého si pomyslného špendlíku) dále od skutečného stanoviště měřicího zařízení či místa spáchání přestupku. Je tedy zcela jasné, že měřicím zařízením zaznamenaná vzdálenost odpovídá též zjištěním žalobce, a to se zanedbatelnou (10 %) odchylkou, jež je nejspíše způsobena shora popsanými vlivy.

[29] Nad shora uvedené není povinností správních orgánů rozhodná místa, jako je místo spáchání přestupku nebo umístění měřicího zařízení, popsat na milimetr přesně, ale s takovou mírou tolerance, která zabraňuje záměně přezkoumávaného skutku se skutkem jiným.

[30] Krajský soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které, pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenaná, musela být metoda měření v souladu s manuálem k obsluze (přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky (roz. jde-li o sofistikovaný přístroj, nikoli v jakém režimu měření je nastaven, zda měří každé překročení rychlosti automaticky, nebo policista/strážník měří vozidla manuálně), tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. Tento závěr je aplikovatelný také v posuzované věci, neboť rychlost vozidla řízeného žalobcem byla měřena systémem technologicky obdobným jako v případě řešeném v rozsudku č. j. 3 As 82/2012-27. Krajský soud proto ve shodě s naposledy uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s návodem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou a nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci žalobcem navrženým dalším dokazováním (výsledky dalšího policisty) a vyvracet žalobcovy účelové pochybnosti a jeho nepodložené domněnky o vzdálenosti měřicího zařízení od místa měření. Z fotodokumentace založené ve správním spisu je patrné, že bylo měřeno

přijíždějící vozidlo žalobce, RZ X, neboť zaměřovací kříž je umístěn na tomto vozidle, a jestliže přístroj jeho rychlost zaznamenal, pak lze jakékoliv pochybnosti o změření rychlosti vozidla řízeného žalobcem považovat jen za účelové. Rychloměr v době měření měl platné ověření, které je ve správním spise prezentováno ověřovacím listem ze dne 19. září 2016.

[31] **Čtvrtou** žalobní **námitkou** žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje konkrétní formu zavinění. Krajský soud tuto námitku hodnotí jako nedůvodnou, neboť správní orgán I. stupně ve výroku explicitně uvedl formu zavinění jako nedbalostní, když podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů pro naplnění požadavku § 77 zákona o přestupcích postačí rozlišení dle formy zavinění, tj. ve smyslu ust. § 3 zákona o přestupcích, na nedbalost, nebo úmysl.

[32] Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění přitom bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit žalobci, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost [srov. znění § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: *Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*]. To sice neznamená, že by správní orgány nebyly vůbec povinny posoudit, zda žalobce spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Dle názoru krajského soudu však plně postačí, promítně-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno, na což ostatně poukazuje i sám žalobce.

[33] **Pátou** žalobní **námitkou** žalobce namítá nedostatečné vypořádání se správních orgánů s naplněností materiální stránky. Přičemž své tvrzení o nedostatku materiální stránky podpořil odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45.

[34] Krajský soud zdůrazňuje, že ve věci řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 104/2008 se jednalo o skutkově diametrálně odlišnou situaci. V tehdy řešené věci osoba obviněná z překročení rychlosti rychlost překročila o pouhé 2 km/h, avšak v dnes projednávané věci je jedná o překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 26 km/h, pročež závěry Nejvyššího správního soudu je nutno aplikovat pouze nejobecněji – v rovině nutného individuálního posouzení konkrétního přestupku.

[35] Správní orgán I. stupně se v naplněnosti materiální stránky přestupku vyjádřil vskutku pouze okrajově: „*Materiálním znakem je v daném případě zájem společnosti na bezpečnosti provozu a snížení počtu dopravních nehod s mnohdy fatálními důsledky.*“ Správní orgán I. stupně na citovaném místě pregnantně vyjádřil objekt přestupku, přičemž jeho nadefinování je výchozím bodem pro rozhodnutí o naplněnosti materiálních znaků daného přestupku (tj. ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích identifikace *jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti*). Krajský soud tak nemůže souhlasit s invektivou žalobce vůči správnímu orgánu I. stupně, že tento „*neví, co je materiální stránkou přestupku*“, když v kontextu celého rozhodnutí je *prima facie* zjevné samotné velmi vysoké překročení dovolené rychlosti, v daném místě přímo ohrožující objekt daného přestupku, když správní orgán I. stupně místo spáchání přestupku popisuje jako „zastavěnou oblast, vysoce frekventovanou pozemní komunikaci v obci, v centru krajského města, o dvou jízdních pruzích v jednom směru jízdy s častým výskytem chodců.“

[36] V daném případě má krajský soud za to, že naplněnost materiálního znaku přestupku je natolik zjevná, že správní orgány vystačily s velmi strohým, leč výstižným popisem – rychlost jízdy je více, než 150 % dovolené rychlosti v obci na pozemní komunikaci se dvěma jízdními pruhy v jednom směru se současným výskytem přechodu je extrémně nebezpečná právě pro chodce. Právě na takových to komunikacích může dojít k natolik nebezpečné situaci, kdy je chodec pouštěn řidičem v jednom jízdním pruhu, avšak řidič v pruhu druhém již dobrzdit pro svou vysokou rychlost nezvládne, načež dochází i k smrtelným nehodám.

[37] I za situace, že by žalobce byl přesvědčen, že je na ulici Varenské rychlost omezena hodnotou 70 km/h, musel by si být výše popsaného nebezpečí vědom a rychlost stejně omezit na rychlost, jež by mu umožňovala reagovat na popsanou situaci, což rozhodně není rychlost 76 km/h.

[38] Krajský soud nepřisvědčil ani **šesté námitce**, kterou žalobce správním orgánům vyčítá, že ve výrokové části rozhodnutí nebyl obsažen též výrok o tzv. bodovém postihu. Je pravdou, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 k závěru, že: „*Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*“, avšak z odůvodnění citovaného usnesení se podává, že tento závěr se týká toliko problematiky tzv. „příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele“ při záznamu bodů do registru řidiče, nikoli na povinnost správních orgánů uvádět výrok o bodovém postihu přímo v rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným.

[39] Krajský soud konstatuje, že bodový postih podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je sice „*trestem*“ v nejširším slova smyslu, tj. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak není sankcí v zúženém smyslu ust. § 77

zákona o přestupcích, protože jen není potřeba uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným.

Závěr a náklady řízení

[40] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přestupku, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[41] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

[42] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly a též se práva na náhradu nákladů výslovně vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18. října 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně